

El paper de les dones a l'Església

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Segurament tots vosaltres, fa unes setmanes, vàreu sentir o llegir el titular: “El Papa ha obert la porta al diaconat permanent a les dones”. Us escric sobre aquest tema per a una correcta informació i per a invitar-vos a llegir una mica més sobre el tema.

El Papa va tenir una audiència amb les superiores generals reunides en assemblea plenària a Roma. Com en altres ocasions, va propiciar un diàleg a partir de les preguntes de les participants. El punt central d'aquest diàleg fou el paper de la dona a l'Església. El Papa, com en altres ocasions, especialment a l'Evangelii Gaudium, va afirmar que l'Església estava cridada a enriquir-se amb el geni femení i que un camí per assolir aquest objectiu era la incorporació del parer de les dones en els processos de presa de decisions. Va posar exemples de presències en consells i estructures eclesials no vinculades al ministeri sacerdotal.

En aquest context va haver-hi una pregunta sobre la possibilitat de recuperar el primitiu ministeri de les diaconesses. El Papa es va comprometre a crear una comissió per a aclarir quina classe de ministeri desenvolupaven aquelles dones i si rebien algun tipus de consagració per a dur a terme la seva missió. Alhora va dir que demanaria a la Congregació per a la Doctrina de la Fe informació sobre aquest tema. De fet, el 2002, la Comissió Teològica Internacional, vinculada a aquest dicasteri, va publicar un document on inclou una reflexió sobre aquest tema (trobareu el fragment en qüestió a la pàgina web).

Convé que sapiguem que en algunes cartes paulines es parla de diaconesses (Rm16,1-4; 1Tm3,1). També és cert que alguns dels primers documents apostòlics rellevants en la història de la l'Església primitiva i d'altres de l'èpo-

ca patristica parlen d'aquest ministeri. Com conclou el document de la Comissió Teològica Internacional, no es pot negar que “va existir [...] un ministeri de diaconesses, que es va desenvolupar de forma desigual en les diverses parts de l'Església”. Sembla clar que, malgrat no fou considerat com equivalent al diaconat masculí, es tractava d'una veritable funció eclesial conferida litúrgicament per la imposició de mans del bisbe. L'escassetat de testimonis favorables, l'existència de documents que l'atribueixen a comunitats herètiques i que el prohibeixen o el persegueixen, permet concloure que “és difícil resoldre el significat d'aquest ministeri primitiu només amb les dades històriques”.

El Papa vol que s'aprofundeixi sobre el tema per a explorar si, fidels a l'Església apostòlica i primitiva, el paper de la dona en l'Església pot recuperar o adquirir un servei semblant al que ja va tenir antigament.

Tots veieu que un servidor compta i valora el servei de les dones a l'Església. La majoria de responsables de departaments de la cúria, de delegades diocesanes i de treballadores apostòliques són dones. Des d'aquest cap de setmana ja són dues d'aquestes les que tenen la cura pastoral d'algunes parròquies i en un futur no massa breu dues més assumiran aquesta important responsabilitat. El Consell del Govern de la diòcesi inclou dues dones i no hi són les dues delegades episcopals per a l'aplicació del Pla Pastoral a causa de l'oposició del clergat de la diòcesi, representat en el Consell Presbiteral.

M'alegro, doncs, que el Papa ens insisteixi que hem de fer passes perquè les dones estiguin presents en els llocs de decisió de la nostra Església i que s'estudiï aquest possible ministeri “diaconal” femení.

